

“Let me (not) read you”: Countersigning Shakespeare’s Sonnet 116

Mario AQUILINA

University of Malta, Durham University
E-mail: mario.aquilina@um.edu.mt

Abstract

This is an attempt to carry out a reading of Shakespeare’s Sonnet 116 (“Let me not to the marriage of true minds”) by following the complex movement of the ‘*pas*’ (step/stop) that both invites and limits interpretation. Not only does Shakespeare’s sonnet demand such a reading, thus prospectively and retroactively entering a dialogue with Blanchot and Derrida’s writing, but the sonnet also enacts the iterable logic of the signature and countersignature by reading itself in terms of the (im)possibility of reading. Exploring the possibility of defining love through various forms of negation and slippery metaphors, Sonnet 116 is always already implicated in a discourse on singularity and the general law, the proper and the common, the mark and the re-mark that invites further countersignatures despite the impression that the numerous commentaries on the sonnet through the ages might have exhausted the poem’s openness to new readings.

Keywords: *Shakespeare, Sonnet 116, Derrida, Blanchot, reading, signature, love*

„(Nu)-i piedică să te interpretez”: Contrasemnând Sonetul 116 al lui Shakespeare

Acest articol este o încercare de a citi Sonetul 116 al lui Shakespeare („Nu-i piedică să rupă cununia”), urmărind mișcarea complexă a lui *pas* (pas/oprire, negație) care invită, dar totodată limitează interpretarea. Putem spune nu doar că sonetul lui Shakespeare incită la o asemenea interpretare, intrând astfel în dialog cu scrierile lui Blanchot și Derrida atât prospectiv, cât și retroactiv, dar și că sonetul legiferează în același timp o logică repetată a semnăturii și a contrasemnăturii, datorită posibilității de a fi lecturat ca (im)posibilitate a interpretării. Explorare a posibilității de a defini iubirea prin diverse forme ale negării și prin metafore ambigue, Sonetul 116 este întodeauna implicat într-un discurs al singularității și într-o legiferare generală, trecând de la propriu la comun, de la distinctiv la re-distinctiv care invită la noi revalorizări (contrasemnături), în ciuda impresiei că numeroasele comentarii asupra sonetului de-a lungul timpului ar fi putut să epuizeze deschiderea poemului către alte posibile interpretări.